

poniedziałek, 03.08.2026

Uroczystość Wniebowzięcia NMP

Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny: Tajemnica Nadziei i Zapowiedź Naszego Losu

Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny, w polskiej tradycji nazywane świętem Matki Boskiej Zielnej, to jedna z najstarszych i najpiękniejszych uroczystości maryjnych w Kościele katolickim. Co roku 15 sierpnia miliony wiernych gromadzą się w świątyniach, przynosząc ze sobą bukiety ziół, kwiatów i kłosów zbóż. Choć dla wielu to przede wszystkim malowniczy element kultury ludowej, święto to kryje w sobie głęboką prawdę teologiczną. Jest ono opowieścią o miłości, która pokonała śmierć, oraz o obietnicy, która dotyczy każdego z nas. Pismo Święte nie opisuje bezpośrednio ostatnich chwil życia Maryi na ziemi. Nowy Testament milczy na temat Jej śmierci. Od najwcześniejszych wieków chrześcijaństwa żywa była jednak tradycja, która mówiła o cudownym zakończeniu Jej ziemskiej wędrówki. Tradycja ta posługuje się dwoma pojęciami: zaśnięciem (*dormitio*) oraz wniebowzięciem (*assumptio*). Według apokryfów i pism ojców Kościoła, gdy nadszedł czas odejścia Maryi, wokół Jej łoża w Jerozolimie zgromadzili się Apostołowie. Maryja miała nie tyle umrzeć w cierpieniu, ile „zasnąć” z miłości i tęsknoty za swoim Synem. Kiedy po kilku dniach spóźniony apostoł Tomasz poprosił o otwarcie Jej grobu, wewnątrz okazało się puste. Zamiast ciała Maryi, Apostołowie znaleźli tam jedynie pachnące lilie, róże i świeże zioła. To właśnie to wydarzenie stało się fundamentem wiary w to, że Matka Jezusa nie zaznała skażenia grobu, lecz z duszą i ciałem została zabrana bezpośrednio do chwały nieba. Choć chrześcijanie wierzyli we Wniebowzięcie Maryi od starożytności, oficjalne ogłoszenie tej prawdy jako dogmatu wiary nastąpiło stosunkowo niedawno. Dokonał tego papież Pius XII dnia 1 listopada 1950 roku w konstytucji apostolskiej *Munificentissimus Deus*. Papież napisał wówczas słowa, które stały się oficjalnym orzeczeniem Kościoła: „[...] powag? Pana naszego Jezusa Chrystusa, ?wi?tych Aposto?ów Piotra i Paw?a i Nasz?, og?aszamy, o?wiadczamy i okre?lamy jako dogmat objawiony przez Boga, ?e Niepokalana Matka Boga, Maryja zawsze Dziewica, po zako?czeniu biegu ?ycia ziemskiego zosta?a z dusz? i cia?em wzi?ta do niebieskiej chwa?y”. Co ciekawe, papież celowo użył sformułowania „po zakończeniu biegu życia ziemskiego”, nie rozstrzygając ostatecznie teologicznego sporu, czy Maryja najpierw umarła i zmartwychwstała na wzór Jezusa, czy też przeszła do nieba bez doświadczenia fizycznej śmierci. Istotą dogmatu jest fakt, że Jej ciało już teraz cieszy się chwałą nieba. W Polsce i wielu innych krajach Europy Środkowej uroczystość Wniebowzięcia jest nierozdzielnie związana z tradycją błogosławieństwa pól i ogrodów. Nazwa Matka Boska Zielna idealnie oddaje charakter tego dnia. Geneza tego zwyczaju jest dwójaka: Nawiązanie do tradycji jerozolimskiej: Wspomniane kwiaty i zioła znalezione w pustym grobie Maryi stały się symbolem Jej czystości i duchowego piękna. Podziękowanie za zbiory: Połowa sierpnia to czas, kiedy na wsiach kończą się żniwa, a w sadach i ogrodach dojrzewają owoce. Lud przynosił Maryi pierwociny swoich plonów, wierząc, że za Jej wstawiennictwem Bóg pobłogosławi trud ludzkich rąk i uchroni zbiory przed zniszczeniem. Przygotowywane bukiety szkaplerzne i zielne zawierały niegdyś nie tylko kwiaty, ale też kłosa zbóż, len, makówki, gałązki z jabłkami oraz zioła lecznicze (np. piołun, miętę, dziurawiec). Po poświęceniu bukiety te zabierano do domów, gdzie suszono je i przechowywano za świętymi obrazami, jako widzialny znak Bożej opieki nad domostwem. Dogmat o Wniebowzięciu to nie tylko opowieść o dawnej chwale Maryi. To prawda o ogromnym znaczeniu dla każdego z nas tutaj i teraz. W czasach, gdy ludzkie ciało jest z jednej strony idealizowane i stawiane na piedestale, a z drugiej – traktowane czysto konsumpcyjnie, Wniebowzięcie przypomina o jego ogromnej godności. Ciało człowieka nie jest jedynie tymczasowym „opakowaniem” dla duszy. Jest przeznaczone do wieczności. To, co stało się z Maryją, jest zapowiedzią tego, co na końcu czasów czeka każdego wierzącego. Wniebowzięcie pokazuje nam cel naszej ziemskiej pielgrzymki. Żyjemy na świecie, który

często wydaje się pełen chaosu i cierpienia. Maryja, która przeszła przez ten świat jako skromna kobieta z Nazaretu, a teraz króluje w niebie, jest znakiem, że nasze przeznaczenie jest wyższe niż tylko ziemska egzystencja. Ona przeciera nam szlak i czeka na nas w domu Ojca.